

# สวดสายประคำมารธาอน

13 พ.ค. 2021 --- พิธีสวดสายประคำตามพระประสงค์ของพระสันตะปาปา Holy Rosary Marathon  
ที่ สักการะสถานพระมารดาแห่งฟาติมา ประเทศโปรตุเกส โดยวันนี้ให้สวดเพื่อผู้ถูกคุมขังในเรือนจำทุกคน



สารวัด <http://www.bangsaenchurch.org>

# วัดแม่พระเมืองลูร์ด



<< OUR LADY OF LOURDES CHURCH >> บางแสน

ปีที่ 27 ฉบับที่ 1368 วันอาทิตย์ที่ 16 พฤษภาคม 2564/2021



“ท่านทั้งหลายจงออกไปทั่วโลก ประกาศข่าวดีแก่มนุษยทั้งปวง”

ขอกิต

วันนี้สมโภชพระเยซูเจ้าเสด็จสู่สวรรค์ บทอ่านทั้งสามกล่าวถึงกิจการของพระเยซูเจ้าและการเสด็จสู่สวรรค์ โดยหนังสือกิจการอัครสาวกเล่าถึงเหตุการณ์ได้อย่างเห็นภาพ ตอนที่พระองค์เสด็จขึ้นสู่สวรรค์ต่อหน้าเขาทั้งหลาย เขายังคงจ้องมองท้องฟ้าขณะที่พระองค์ทรงจากไป ส่วนนักบุญเปาโลเรียกร้องให้เราขอพระพรแห่งปรีชาญาณและการเปิดเผยจากพระจิตเจ้า เพื่อเราจะได้รู้ซึ่งถึงพระองค์ ให้ตาแห่งใจของเราสว่างขึ้น ย้ำเตือนในเรื่องการเสด็จสู่สวรรค์ของพระเยซูเจ้า พระเจ้าทรงแต่งตั้งพระองค์ไว้เหนือสรรพสิ่ง ให้ทรงเป็นศีรษะของพระศาสนจักร ในพระวรสาร พระเยซูเจ้าทรงตรัสกับสาวกว่า “จงออกไปทั่วโลก ประกาศข่าวดีแก่มวลมนุษย” เป็นเหมือนพันธกรรมก่อนที่พระเจ้าทรงรับพระองค์ขึ้นสู่สวรรค์ และเป็นคำสั่งผูกมัดให้คริสตชนทุกคนมีหน้าที่งานเผยแผ่ประกาศข่าวดี



## ปฏิทินสัปดาห์หน้า

วันอังคารที่ 18 พ.ค.21	ระลึกถึง น.ยอห์นที่ 1 พระสันตะปาปาและมรณสักขี
วันพฤหัสบดีที่ 20 พ.ค.21	ระลึกถึง น.เบอร์นาดีน แห่งซีเอนา พระสงฆ์
วันศุกร์ที่ 21 พ.ค. 21	ระลึกถึง น.คริสโตเฟอร์ มัคอัลลานีส และเพื่อนมรณสักขี
วันเสาร์ที่ 22 พ.ค.21	ระลึกถึง น.ริต้า แห่งคาเซีย นักบวช
วันอาทิตย์ที่ 23 พ.ค.21	สมโภชพระจิตเจ้า

## เรื่องน่ารู้ของคริสตชน

### สัญลักษณ์ในคริสต์ศิลป์

#### หมวด 8 สิ่งประดิษฐ์ (Artifacts)

**สายคาดเอว (Girdle, Cincture)** ใช้คาดทับเสื้อผ้าในสมัยโบราณเป็นทั้งกระเป๋าสตางค์และเครื่องประดับ

ในเชิงสัญลักษณ์มีความหมาย พระคริสต์ทรงใช้เป็นสัญลักษณ์แห่งการเตรียมพร้อมที่จะรับใช้พระเจ้า นักบุญปอลเรียกสายคาดเอวว่าสัญลักษณ์แห่งสัจธรรมที่แฝงอยู่ในเสื้อเกราะของชาวคริสต์ สายคาดเอวของประกาศกมักทำด้วยหนังเป็นสัญลักษณ์แห่งความถ่อมตนและความจริงเท็จเรื่องทางโลก สายคาดเอวของบาทหลวงบอกรู้ว่า ท่านถือสัตย์ ปฏิญาณว่าจะดำรงชีวิตอย่างยากไร้ สมณะ ถือพรหมจรรย์และเชื่อฟังพระเจ้า นอกจากนี้ยังใช้เป็นสัญลักษณ์ของพรหมจรรย์คุณธรรมและความบริสุทธิ์



## ข้อคิดสะกิดใจ

### แบกอะไร

แบกหินแบกทราย	ยังได้สร้างบ้านสร้างโบสถ์
แบกความแค้นความโกรธ	จะได้ประโยชน์อะไร
ยิ้มให้เมื่อยังมีเวลา	ไปหาเมื่อยังกัน
คิดถึงเมื่อยังผูกพัน	รักกันเมื่อยังหายใจ

## ครบรอบ 40 ปี ที่พระสันตะปาปาจอห์น ปอล ที่ 2

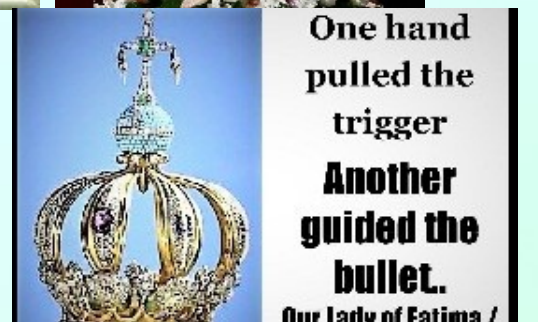
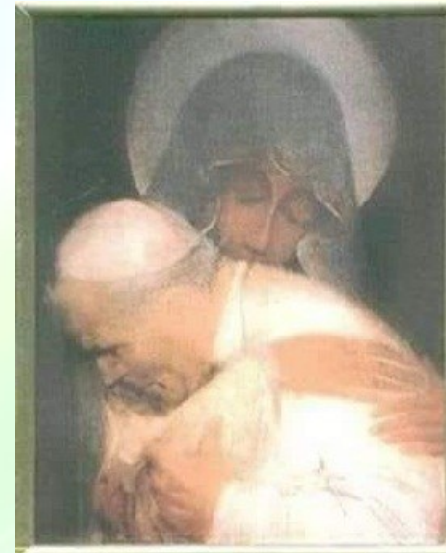


ครบรอบ 40 ปี ที่พระสันตะปาปาจอห์น ปอล ที่ 2 โดเนียส ณ จตุรัสนักบุญเปโตร

วันพุธที่ 13 พฤษภาคม 1981 ณ จตุรัสนักบุญเปโตร วันฉลองแม่พระฟาติมา ขณะที่พระสันตะปาปาจอห์น ปอล ที่ 2 ประทับบนรถยนต์เปิดประทุน เสด็จออกทัศนศึกษาบรรดาคริสตชนหลายหมื่นคนผู้มาแสวงบุญ ณ นครรัฐวาติกัน ทันใดนั้นเอง เสียงปืนดังขึ้น ลูกกระสุนปืนจำนวน 4 นัด ได้พุ่งเข้าใส่พระองค์ เจ้าหน้าที่รีบพาพระองค์ไปยังโรงพยาบาล คณะแพทย์ได้ถวายการผ่าตัดฉุกเฉินทันที ด้วยระยะเวลา 5 ชั่วโมง 25 นาที พระองค์จึงปลอดภัย

ในวันที่ 12 พฤษภาคม 1982 หนึ่งวันก่อนครบรอบ 1 ปี แห่งการถูกลอบสังหาร พระสันตะปาปาจอห์น ปอล ที่ 2 เสด็จไปยังสักการสถานพระมารดาแห่งฟาติมา ประเทศโปรตุเกส เพื่อขอบพระคุณพระนางที่ช่วยให้รอดพ้นจากเหตุการณ์ร้ายในครั้งนั้น โดยพระสันตะปาปาได้นำลูกกระสุนปืนไปประดับไว้ใต้มงกุฎของแม่พระเพื่อเป็นที่ระลึกถึงเหตุการณ์นั้น

ใครช่วยให้รอดพ้นจากเหตุการณ์ร้ายในครั้งนั้น ... เมื่อไม่นานมีการเปิดเผยภาพถ่าย ที่หน่วยอารักขาถ่ายได้รวดเร็วแควินาทีเดียวที่พระองค์ล้มลง มีสตรีท่านหนึ่งมารับพระองค์ แล้วก็หายไป ภาพนี้ถ่ายด้วยฟิล์มเนกาตีฟ



## ประชาสัมพันธ์



หากพี่น้องไม่สะดวกผ่านไปวัดในช่วงนี้ จะใช้วีไอโฟนทำบุญ- ขอมิสซา  
เข้าธนาคารก็ได้ครับ

ธนาคารกรุงไทย สาขาบางแสน

ชื่อบัญชี นายสมศักดิ์ พรประสิทธิ์

เลขบัญชี 679-3-93587-9 (บัญชีออมทรัพย์)

และโปรดส่ง “ไลน์” เพื่อแจ้งจุดประสงค์ของพี่น้อง ให้ทราบด้วยครับ



## อาทิตย์ขวนคิด

### เมื่อเดินตามพระแม่

เมื่อเดินตามพระแม่ ท่านจะไม่หลงทาง

เมื่อวิงวอนพระแม่ ท่านจะไม่หมดหวัง

เมื่อคิดถึงพระแม่ ท่านจะไม่ทำผิด

เมื่อพระแม่จูมมือท่าน ท่านจะไม่หกล้ม

เมื่อพระแม่ปกป้องท่าน ท่านจะไม่หวั่นกลัว

เมื่อพระแม่นำทางท่าน ท่านจะไม่เหน็ดเหนื่อย

เมื่อพระแม่ช่วยเหลือท่าน ท่านจะถึงที่หมายอย่างปลอดภัย

พระแม่จะไม่ให้ปีศาจทำร้ายท่าน

พระแม่จะไม่ให้คุณธรรมความดีหนีไปจากท่าน

พระแม่จะไม่ให้ฤทธิ์กุศลของท่านถูกทำลาย

พระแม่จะไม่ให้พระพรหรรษาทานของท่านสูญหาย

... นิกบุญเบอร์นาร์ด

## วัดแม่พระเมืองลูร์ด บางแสน

เลขที่ 167 ถนนลงหาดบางแสน ตำบลแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี



## เมิดทรายใต้พระแท่น



พี่น้องที่เคารพรัก

- การแพร่ระบาดของ โควิด 19 ทำให้กิจกรรมทั้งหมดทั่วทุกแห่งถูกปิด กำกับ กำหนดอย่างเคร่งครัดและเข้มงวด และเราก็ยังไม่ทราบได้ว่า จะเป็นเช่นนี้ไปถึงเมื่อไร มองดูในด้านหนึ่ง ก็พอเห็นได้ว่า โลกหรือธรรมชาติใช้ Virus นี้เพื่อ chastize (ชกบ้าง – ฟอกสะอาด) มนุษย์มองดูต้นเหตุของการระบาดนี้ ก็คงเป็นเพราะพฤติกรรมการใช้ชีวิตแบบสุดขีดของมนุษย์ การจะยุติการแพร่ระบาดของไวรัสนี้ ในขั้นต้น ก็คงต้องขึ้นอยู่กับปรับเปลี่ยนอย่างจริงจัง ในพฤติกรรมการใช้ชีวิตของมนุษย์เราที่แหละ เพราะหากไม่เปลี่ยน ไม่แก้ไขจริงจังกับนิสัยการใช้ชีวิต โควิดมันก็จะคุกคามรุนแรงต่อไป หากพร้อมกันแก้ไขนิสัยได้เร็วไว ก็จะควบคุมมันไว้ได้เร็ววัน (แม้มันจะยังคงอยู่)
- ถึงวันนี้ ผมมาอยู่วัดบางแสนนี้ได้ 5 วัน (ของปีที่ 2 นะครับ) แล้ว เวลา 1 ปีเต็ม ๆ ที่ผ่านไปพร้อมกับสุขภาพกายที่กำ ๆ กิ่ง ๆ ทำให้รู้สึกว้า แสบไม่ได้ทำอะไรเลย แม้ในช่วงเวลาที่โควิดยังไม่เข้มข้นนัก ไปวัดได้ตามปกติ ก็ไม่ค่อยมีเวลาพูดคุย ทำความรู้จักกันเท่าไรนัก เพราะยังต้องสวมมาสก์กันอยู่ เห็นหน้ากันครั้ง ๆ ทักทายกันน้อย ยิ่งทำให้แสบเลย
- อย่างไรก็ตาม วัดก็ยังคงเป็นวัด สถานการณ์ทางสังคมจะเป็นเช่นไร วัดก็เปิดทุกวัน และพระสงฆ์ก็ถวายมิสซาเพื่อสัตบุรุษทุกวัน เพราะนี่คือหน้าที่สำคัญในชีวิตสงฆ์ คือขอพระพร และการคุ้มครองนำทางชีวิต เพื่อบรรดาสัตบุรุษ
- วันอาทิตย์นี้ เป็นวันสมโภชพระเยซูเจ้าเสด็จสู่สวรรค์ และเป็นสัปดาห์สุดท้ายในเทศกาลปัสกา เราจะมีมิสซา 10.30 น. และเราจะรับบริจาจากจากการรณรงค์มหาพรต (กระปุกออมสิน) เช่นทุกปีถึงวันที่ 22 พฤษภาคมนี้ครับ เราจะรวบรวมแล้วนำส่งสังฆมณฑล ดังนั้น พี่น้องที่ประสงค์จะร่วมในการรณรงค์นี้ จะขอมิสซาหรือทำบุญวัด ก็ขอเชิญนะครับ ดังที่ได้ประชาสัมพันธ์ไปแล้วในสารวัดอาทิตย์ที่แล้ว หรือบางท่านประสงค์จะไปร่วมมิสซาก็ยินดีครับ (คงมีไม่กี่ท่าน เพราะมาตรการโควิด)..... จะสิ้นสุดเทศกาลปัสกาแล้ว!
- พี่น้องครับ ในช่วงเวลาวิกฤตเช่นนี้ จงสนใจ หาช่องทาง เข้ารับการฉีดวัคซีนกันให้ถ้วนทั่ว นะครับ มีหลายเหตุผลที่ทำให้สับสนและลังเลเรื่องวัคซีน แต่คิดว่า .... วัคซีนที่ดีที่สุดในยามนี้คือวัคซีนที่เราเข้าถึงได้เร็วที่สุดนั่นแหละครับ อนึ่ง มาตรการ รัตกุม เครื่องครัด ในการปฏิบัติตัว ยังต้องถือให้ครบถ้วน ไม่หละหลวม... ใส่ใจรับผิดชอบต่อสังคมรอบตัว ด้วยการปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอ
- ขอแม่พระคุ้มครอง และอำนวยการพี่น้องทุกท่าน ทุกครอบครัว ภาวนา และให้กำลังใจกันและกัน และอย่าลืมครับว่า จงทำบ้านของเราให้เป็นวัดน้อย ๆ ที่มีการภาวนาทุกวันนะครับ .....เจ้าวัด



# นิทาน ความคิด คติสอนใจ

## เชือก กับ ปัญหา

**ต**อนเด็ก ๆ ฉันเคยหัวเสียกับเชือกที่พันกันยุ่งเหยิง ยิ่งแก้ยิ่งอารมณ์เสีย ฉันร้องห่มร้องไห้ โทษดินฟ้าอากาศ แล้วคิดว่าทำไมฉันต้องทนกับเจ้าเชือกไร้สาระพวกนี้ด้วย เลยใช้มีดตัด ๆ ตัดจนเชือกขาดเป็นชิ้น ๆ (สะใจจริง)

พอหายโมโห ฉันนั่งมองกองเชือกขาด ๆ ที่ไร้ประโยชน์ (โกซ่างน่าสงสารจริง ๆ ทั้งตัวเองและเชือก) แต่แล้วครั้งต่อมา พอเชือกพันกันอีก ฉันก็ใช้มีดตัดมันอีกอย่างไม่คิดอะไร



จนวันหนึ่ง...ฉันเห็นแม่แ่นึงแก้เชือก ที่พันกันกองโต มันยุ่งชนิดที่ว่า ซาตินี้คงไม่สามารถกลับมาเป็นเส้นตรงได้เหมือนเดิม ฉันเห็นแม่แ่นึงแก้ทุกวัน วันละนิดละหน่อย พอเบื่อก็ไปทำอย่างอื่น ทิ้งกองเชือกกองไว้ แล้วก็กลับมานั่งแก้อีก จนฉันรำคาญ และคิดว่าทำไมแม่ต้องทนกับกองเชือกไร้สาระพวกนี้

เลยบอกแม่ว่าเอามีดตัดมันออกเถอะ นั่นแหละฉันถึงได้เข้าใจเมื่อแม่ตอบว่า... “เวลาที่เชือกพันกัน เขาห้ามใช้มีดตัด ต้องแก้ออกให้ได้ เพราะเชือกเป็นเส้นเดียวต่อให้พันกันยุ่งแค่ไหนก็แก้ได้ ถ้าแค่เชือกพันกันแค่นี้ลูกแก้ไม่ได้ แล้วต่อไปจะแก้ปัญหอะไรในชีวิตได้ ลูกก็จะแก้ปัญหาสุ่ม ๆ เหมือนที่ใช้มีดตัดเชือกนั่นแหละ ถ้าลูกไม่อดทนแก้เชือกด้วยมือตัวเอง ค่อย ๆ แกะวันละนิดละ

หน่อย แค่นี้ทำไม่ได้แล้วจะไปทำอะไรได้ ไม่มีอะไรยากไปกว่าความอดทนของคนหรอก” หลังจากนั้นอีก 3 วัน ฉันเห็นขดเชือกเส้นสวยเป็นระเบียบแขวนอยู่ ฉันมองอย่างทึ่ง แม่ยิ้มอย่างภูมิใจ

เรื่องนี้ทำให้ฉันรู้ว่า ปัญหาของคนเรา จริง ๆ แล้วคือบทเรียนที่มีคุณค่า เพราะถ้าเราตั้งใจแก้มัน มีหรือจะไม่มีทางออก แพ้บ้าง ชนะบ้างเป็นเรื่องปกติ จะได้ “ล้มเป็นลุกเป็น” โลกสร้างปัญหา สร้างความทุกข์ให้เราผ่านไปให้ได้ ฉันไม่เคยซ้ำเติมคนที่ฆ่าตัวตายว่าเขาโง่ เพียงแต่เขาก้าวผ่านปัญหาบนโลกไปไม่ได้ เขาเลยเลือกที่จะหนีไปจากโลกนี้แทน ด้วยความขาดสติ ด้วยอารมณ์ชั่ววูบ

พอวันวัยผ่านมา ตอนนี้อันฉันได้รู้ว่า ชีวิตคนเราผิดพลาดได้ ความพ่ายแพ้เป็นเรื่องปกติ ไม่ใช่สิ่งเลวร้ายอะไรเลย ไม่ว่าจะเหนื่อยจะท้อแค่ไหน อย่าหนีปัญหาไปเฉย ๆ แคบอกปัญหาว่าพักสักเดี๋ยว แล้วค่อยมาเจอกันใหม่



# กลุ่มหนังสือเทศมารีย์

## ขอบคุณน้อยกว่า อภัยมากกว่า...

ถ้าบอกลอย ๆ ขึ้นมาว่า “เราควรขอบคุณให้น้อย..” คงอาจสงสัยว่า ที่จริงต้องควรขอบคุณให้มาก ๆ ไม่ใช่หรือ? และกับประโยคที่ว่า “อภัยมากกว่า” หมายถึงอะไร อภัยเรื่องเดียวยังยากเลย มันก็ชวนให้อ่านแล้วสงสัย เพราะส่วนหนึ่งมันเป็นเรื่องของภาษา ที่เจตนาเขียนให้คิดไปต่าง ๆ กัน บทความนี้เกิดจากแง่คิดหนึ่ง ที่คิดได้ในการเตรียมเนื้อหาเพื่อใช้บรรยาย (อีกแล้ว) หลักสูตรอบรมหัวหน้างาน ที่ในหลาย ๆ หลักสูตรของผมนจะเป็น Soft skills อันหมายถึงทักษะที่ส่วนใหญ่สามารถใช้ได้ทั่วไปในชีวิตประจำวันด้วย ที่นี่ยังเป็นเรื่องใกล้ตัวเท่าไร เหมือนจะพูดง่าย แต่มันไม่ง่ายเลยที่คนเราจะตระหนักรู้ และเอาไปปฏิบัติ

**จงขอบคุณให้ห้อย** การขอบคุณไม่ว่าจะรู้สึกขอบคุณ หรือเพียงกล่าวคำขอบคุณเป็นสิ่งที่ดี ที่นี่ใน “ภาวะที่เราต้องขอบคุณ” ย่อมเกิดจากเราได้รับบางสิ่งบางอย่างจากใครคนหนึ่ง หรือสิ่งหนึ่ง ซึ่งหมายความว่าเราเป็น “ผู้รับ” นั่นเอง..ในทุก ๆ วัน หากเราอยู่กับใครมาก ๆ จะเป็นคนในครอบครัว หรือทำงานร่วมกับใครบ่อย ๆ แล้วต้อง “เป็นฝ่ายขอบคุณเสมอ” นั่นหมายความว่าเราเป็น **ผู้รับจากเขามากกว่า เขาต้องช่วยเหลือเรามากกว่า** เลยเกิดไปถึงว่าเราอาจทำอะไรได้ไม่ค่อยดีประจำเขาต้องช่วยประจำ มีศักยภาพน้อยเกินไป ใช่ว่าจะเป็นความผิดเสียทีเดียว แต่จะดีกว่าถ้าหากเราเป็นฝ่ายขอบคุณให้ห้อย และให้อีกฝ่ายเป็นฝ่ายขอบคุณเรามากกว่า นั้นย่อมหมายถึงเราทำในสิ่งที่มีค่า มีประโยชน์ต่อเขาได้มากกว่า หรืออย่างน้อยการที่ต่างฝ่ายต่างขอบคุณพอ ๆ กันก็เป็นเรื่องดี เพราะอยู่ในสถานะที่ต่างฝ่ายต่างได้ช่วยเหลือกันทั้งนี้ คำว่าน้อยกว่า มากกว่า อาจไม่ใช่ปริมาณที่ชัดเจน หรือมากแบบต้องขอบคุณกันทุกวัน วันละหลายรอบ เพราะการที่ขอบคุณใครน้อยในที่นี้ ยังหมายถึงการที่เรา **“ไม่ต้องคอยรอให้ใครมาช่วยเหลือ”** ยืนด้วยตัวเองได้ ฟังพาตัวเองได้ดีนั่นเองอ้อ! แต่ไม่ได้หมายความว่า เวลาใครช่วยเหลืออะไร แล้วเราไม่รู้รู้สึกขอบคุณ ก็คิดว่าตัวเองต้องขอบคุณน้อยแล้ว อันนี้ก็ไม่ใช่ซะครับ...

**อภัยมากกว่า** จากเรื่องแรกถ้าพอเข้าใจก็คงคิดได้ว่า “อภัยมากกว่า” นี้หมายถึงอะไร ก็ในทำนองเดียวกัน หากเราต้องทำตัวให้ใครคอยให้อภัยเรามาก ๆ ย่อมต้องหมายถึง **“เราทำผิดต่อเขาบ่อย ๆ”** อันที่จริงก็ดีมาแล้วที่รู้สึกผิดเป็น แต่จะดีกว่าหากไม่ต้องเกิดบ่อย ๆ เท่านั้นเอง และในแต่ละวันที่ผ่านไป เราก็คควรเป็นฝ่ายอภัยมากกว่า คือ ปกติเราขมไม่พอใจหากใครทำผิดต่อเรา แต่มันก็ดีกว่าการใช้ชีวิตแบบ เราเป็นฝ่ายทำผิดต่อใคร ต่อคนอื่นมากกว่า หรืออยู่เรื่อย ๆ มีใช่หรือ?

หากเทียบกันแล้วในคนที่มิจิตสำนึกโดยส่วนใหญ่ ความรู้สึกผิดนั้นเราอาจลบเองได้ยาก เพราะไม่รู้ว่าจะอีกฝ่ายจะให้อภัยไหม แต่สำหรับการให้อภัยหากเราทำได้ เราจะไม่คาใจ และสิ่งเหล่านั้นไม่อาจเป็นตะกอนภายในจิตใจเรา ชีวิตที่อภัยได้กับชีวิตที่ต้องรู้สึกผิด โลกสดใสต่างกันโดยสิ้นเชิง เป็นเพียงอีกหนึ่งบทความดี ๆ สั้น ๆ ที่ให้บทวนว่า “จงขอบคุณให้น้อยกว่า ใครเขาต้องขอบคุณเรา จงอภัยให้มากกว่า.. ใครเขาต้องให้อภัยเรา”...  
ที่มา <https://sirichaiwatt.com>